

Gittai István

Minőségi ugrás

Ölelésben
sokáig csak
Együgyű Hím,
Önző Fráter
aki voltam,
tán holtomig
az maradok,
ha rám nem szólsz
nyomatékos
eréllyel, hogy
ne siessek,
várjak öröm-
sikolyodra,
mely forgószél
gyanánt fölkap
nyoszolyástól,
s kéz a kézben
átal röpít
a jegenyén,
esetleg a
Retyezáton.

Mentalitás

Ha nincs formája,
svungja a kéznek,
hiába kínlódsz
erőlködsz, s gyúrod
a nyers kaolint.
Nem lesz belőle
unokád kedvenc
tányérja, csupra.

Hagyd a fenébe!
Oldjál kereket,
fürödj, s dudorássz
ott, ahol áldást
szór rád a napod.

Július huszonkilenc

Egyszer, Péter-Pálkor,
úgy déli időben,
elkapta grabancunk
a felhőszakadás.
Épp ottan arattunk,
ahol semmi tanya,
oltalom, ilyesmi.
Így hát búzakereszttek
tövébe guggoltunk,
hogy óvjuk az irhánk
a síhé-puhétól.

Ismét Péter-Pál van,
aratás ideje.
Mind kísért az emlék,
hogy nézzem és lássam,
ahogyan manapság
kombájn lenyakazza
a kalászt, besepri
a szapora magot,
s kiköpi a szalmát,
meg a könnyű ocsút.

Felezési idő

Van gyorsan fakuló,
s van szívós tollvonás.
Tinta-minőségtől
függene a múltban
bóklászó kutató?

A kódex lapok is,
mint a pillanatok,
meg a színpadi szók,
így-úgy elenyésznek.
Lásd az uránium
felező idejét.

Arctalan akt

Hálószoza falán
hátat fordít az akt.
Széktámlára dobott,
friss csípőillatú,
barna pongyola hív,
esdekli figyelmed,
akár a gordonka
melankóliája.

Enyhén boros mámor
a festménybe emel,
szemtől szemben látni
a női szemérmét,
a Hold túlsó felét.

Táncszínházi este

Lenyűgözőek a táncok,
a virtuóz sziluettek.
Lélek ellen való véték
lett volna otthon maradni,
hegedűmön gyakorolni.
Odaragadunk a székhez,
ismerkedési mesénkhez,
amelyről hallgat a fáma,
a pletyka, s a bulvárlapok.
Valameddig, legalábbis.

Összefüggő mondatok Ritka pillanatok

A szerű kazlaknak sora.
A kazal kévék otthona.
A kéve kalászkok csokra.
A kalász magok bölcsője.

A cséplőgép zsémbes öreg.
A vízimalom öregebb.
Siker a liszt maligája,
mondogatja a pékmester,

akinek homlokán csillog,
alágördül a verejték.
Mintha szántóvetők élő
lelkiismerete lenne.

Matrózkocsmá

Hátára kapott,
s hozott a tenger
eme öbölbe,
ahol a sós víz
megédesedik.

Hajós Kapitány,
meg Posszeidón
lesz tisztem, nevem,
ha az új rundot
már én fizetem.

Paskoljátok csak
lapockáimat,
mint lókupecek
a felhozatalt.

Asszonyörömök:
dédelgessetek!
Tündökletesen
legyek tietek!

Miközben húsvéti
úrasztalhoz járul
a hívők serege,
a harmadik padban
eleven kicsinyét
nyugtatja, csitítja
ölében az anyja.
Mindhiába. Amaz
dacos, akaratos:
kibontja szülője
piros selyemblúzáat,
s szép, telt kebleiből
váltogatva szopik.

Mit mondjak? Templomban
egyedi a látvány,
s olyan felemelő,
hogy szám tátva marad.
Úgy veszem magamhoz
az Úr testét-vérét,
akár az angyalát
látó félkegyelmű
a déli harangszót.

Eső kíséretében

Részben az apostolok
lován, részben a béke-
beli monarchiától
elrekvirált vonaton
utazgatok fel-alá
Szilágy hepe-hupáin.

Kimerülten javallott
hazavinni a lelket,
s hagyni, hogy töltekezzen;
éljen amíg csak akar.

Balla Zoltán

Hűség

*Őszinte tisztelettel és barátsággal a „Három Jánosnak” –
Áfra Jánosnak, Papp-Für Jánosnak, Szentmártoni Jánosnak*

Lassan-lassan botra dólsz,
mint dédapád, az öreg csősz:
nem vándorolt, itt maradt:
csizmájára szik ragadt.

Nyári esten úgy dalolt –
csodálta a telihold.
Asszonyára nevetett,
szíve majdnem megrepedt.

Visszahallod énekét,
s folytatnád e hű regét ...
De a lelked sajdulás:
rád kacsint az elmúlás.

Hajdúböszörmény, 2013. június 28., II. Hajdúböszörményi Írótábor

Vers-koszorú

Tüzes Bálint emlékére

Ó, Te Magyar, ó, Te Örmény –
szívedre szállt Isten-törvény’:
szívedre szállt varjú-halál,
fekete nyár, fekete nyár.

Fülembe’ zúg emlék-szavad,
orgánomod szíven ragad:
„– Menni, menni, tenni, tenni,
viharban is zászló lenni”

Ó, Te Örmény, ó, Te Magyar –
imádságunk leple takar.
Üzenj néha, mi a „fáin”-t.
Nyugodj békén **Tüzes Bálint**.

Szeretve

Feleségemnek, Rozónak

Szeress, szeress, szeress halkán.
Szeress fényben, szeress jajban.
Szeress éjjel, szeress nappal.
Szeress kelő virradattal.

Szeress, szeress csókjaimért.
Szeress hűség-bókjaimért.
Szeresd végig életemet,
hogy szeretve Tiéd legyek.

Csókból koronát

Rajongó szeretettel feleségemnek, Rozónak

Csókolj, ha ajkad
csókra éhes.
Csókolj, ha folyton
fűt a vágy.
Csókból mindent
jobban értek,
mintha ezerszer
mondanád.

Csókolj csak csókolj
csillagfényben.
Ajkamra csókolj
száz csodát.
Csókomért újabb
csókot kérek –
csókolj fejemre
koronát.